

gertillæg i ret vid Udstrækning — og til Dels i videre Udstrækning, end her foreslaas — i Finland, Holland og Tyskland. Saa snart der er nedsat Udvalg om Sagen, skal jeg tilstille Udvalget de Oplysninger, Finansministeriet ligger inde med, om de Regler, som følges i disse Lande, og deraf vil man se, hvor lidt der her drejer sig om et aparte Indfald fra den nuværende Regerings Side, og i hvor høj Grad det er en Bevægelse, som med Naturnødvendighed bryder sig Vej i de forskellige Lande. Ogsaa i Norge er dette Spørgsmaal jo nu paa Dagsordenen.

Men vi behøver for saa vidt ikke at gaa længere end til Danmark for at finde Forsørgerprincippet fuldt ud knæsat. Det blev det allerede ved Tjenestemandsloven af 1919, idet Dyrtidstillæggets Størrelse i ikke ringe Grad blev gjort afhængig af Forsørgerstillingen, og senere blev der gjort et nyt Skridt i den Retning ved den anden Nedskæring af Konjunkturtillægget i 1923. Det er sandt, at det skete overfor en ikke ringe Modstand fra de daværende oppositionelle Partiers Side. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen mindede om, at medens jeg, da den første Nedskæring af Konjunkturtillægget fandt Sted, sagde, at endskønt jeg allerede den Gang havde bragt Forsørgerprincippet i Forslag, skulde jeg ikke, naar Nedskæringen bevilgedes, insistere paa, at den skete paa en Maade, som Tjenestemandsorganisationerne opponerede imod, nemlig gennem Anvendelse af Forsørgerprincippet. Dette kunde jeg gøre den Gang, fordi det kun drejede sig om den første Nedskæring. Men da vi kom til den anden Nedskæring, som blev nødvendiggjort af Balancehensyn, mente jeg allerede, at Indtægts-tabet for Tjenestemændene nu blev saa stort, at der maatte mildnes noget paa det gennem Anvendelse af Forsørgerprincippet, og derfor kunde jeg ikke nu give Afkald paa at søge dette Princip gennemført. Derfor ligger der ikke heri nogen Inkonsekvens, saaledes som det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen vilde gøre gældende. Jeg har imidlertid haft den Glæde at se, at Forsørgerprincippets Indførelse i Konjunkturtillægget senere hen, nemlig i 1925, er blevet knæsat af de øvrige Partier, idet det blev bevaret i den Lov om Konjunkturtillægget, som med de tre Partiers Stemmer mod Venstres blev vedtaget i 1925.

Det er altsaa Hovedhensynet, at naar en betydelig Nedskæring skal finde Sted, maa den ledsages af Forsørgertillægget, som i høj Grad mildner Nedskæringens Følger for dem, der har de tungeste Byrder at bære; men jeg mener i det hele taget, ogsaa bortset fra dette særlige Hensyn, der har skaffet Forsørgertillægget saa stor Udbredelse rundt omkring i Verden, at det er en i sig selv ganske berettiget Ting, og jeg kan ikke udtrykke dette bedre end ved at citere de Ord, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg citerede fra den store Tjenestemandskommissions Betænkning, at det gælder om ikke alene at opnaa en nominal, men ogsaa en reel Overenskomst mellem Lønningerne indenfor samme Løntrin, og det kan ikke tænkes paa anden Maade end ved at bringe Forsørgerprincippet i Anvendelse. I øvrigt skal jeg ikke gentage de Citater, som det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg fremkom med, og som jo viste, hvorledes allerede under Lønkommissionen Tanken om Forsørgertillægget bundede ret dybt, ogsaa hos Tjenestemandsrepræsentanter, som senere hen har udtalt sig derimod. Jeg kan ikke se rettere end, at der er noget hult i den Forargelse, som nu slaar os i Møde fra forskellige Sider overfor dette Forsørgerprincip. Man kalder det en Almisse, man kalder det uværdigt for Tjenestemændene at modtage det, de skal og de maa ikke modtage andet end det, deres Arbejde er værd i sig selv. Men dette er jo noget, vi slet ikke kender noget til i vor bestaaende Ordning; hvis dette Princip skulde have været det gældende, skulde vi jo ikke have haft Alderstillæg, noget, man dog fra alle Sider er enig om at godkende, thi Alderstillægget binder i et helt andet Princip end det at give Tjenestemanden den Løn, som er Ækvivalent for hans Arbejde alene, det tager Hensyn til hans voksende Fornødenheder med Alderen, til hans voksende Forsørgerbyrde og ikke blot til hans Arbejdes Værdi, idet man ingenlunde altid vil kunne sige, at den ældre Tjenestemands Arbejde i sig selv er mere værd end den midaldrendes eller unges. Det blev endvidere uden Modstand accepteret i 1919, som jeg nævnte før, for Dyrtidstillæggets Vedkommende og er endelig efter nogen Modstand blevet accepteret for Konjunkturtillæggets Vedkommende